

bestyrelse jo flere Gange afgivet Betænkning over dette Lovforslag, nemlig baade i Hjør til Landstingets Udvalg og i Mar til Folketingets; og det kunde dog vel have nogen Interesse i alt Fald at se, hvad Hovedbestyrelsen for Sagførerforeningen mener om dette Lovforslag. Den har overmaade positivt udtalt sin Mening om Lovforslaget, for saa vidt som det angaar Evangsauktioner af Løsøre. Jeg skal tillade mig med den ærede Formands Forlov at læse et Par Linier op, da det ikke er noget, som foreligger trykt til andres Efterhyn; den siger: „Først tillade vi os at gentage, at Lovforslagets Regler om Evangsauktioner over Løsøre ville medføre Besvær, Betskning og Forsinkelse for navnlig Rekvirenten, uden at det forekommer os, at der derved opnaas noget væsentligt for Skyldnerne eller for andre Kreditorer“. Det er en meget positiv Dom, den gaar ud paa, at for saa vidt i det mindste Lovforslagets Bestemmelser om Evangsauktioner over Løsøre angaar, er det bedst at forlade dem i det hele og ikke befatte sig med at lovgive om det paa den Maade, som Lovforslaget vil, men med andre Ord i det mindste at tage dem ud af Lovforslaget og forkaste dem. Slet saa positivt udrykker Sagførerforeningen sig ikke med Hensyn til Reglerne om Auktionerne over faste Ejendomme; men man tager dog ikke saa sædeles blidt herpaa i Udtalelsen i Betænkningen til Landstinget, og jeg ser ikke, at der er passeret noget med Lovforslaget i Retning af Forandringer, der kunde medføre en Modifikation af Ytringen, som jeg nu skal tillade mig at berøre fra Sagførerforeningens Hovedbestyrelse. Den siger: „Paa samme Maade er Konkursloven indrettet, en Lov, som trods sine Mangler var et Fremstridt med Hensyn til Behandlingen af handlendes, især de større handlendes Bo, men derimod i ringere Grad og til Dels aldeles ikke passer paa mindre Boer, navnlig Landboistandens større og mindre Boer“. — Og der gøres i det Hele taget lige over for Konkursloven, som paralleliseres med denne Lov, den Indvending, at den synes beregnet paa noget andet end det, som man i Reglen har at gøre med i de virkelige Forhold. Det er en ret smuk Maade at sige paa, at man tror, at det er bedst ikke at gaa til saadanne Forandringer. Jeg har ingen

Grund til at tvivle paa, at det dog er den virkelige Mening, der saaledes er indklædt i disse Ord og ikke sagt saa positivt, som den er sagt med Hensyn til Løsøreauktioner. Men imidlertid, det kan man jo lægge saa lidt eller saa megen Vægt paa, man vil; jeg har ikke alene troet at kunne paaberaabe, om end noget i forbigaaende, den Autoritet, som dog vistnok maa tillægges saadanne Udtalelser, men jeg har jo forsøgt at begrundede, hvorfor det efter min personlige Opfattelse vilde være uheldigt at gaa til det foreliggende Lovforslag med dets Systemforandring i Stedet for at foretage de Forandringer ved Evangsauktioner, som man er enig om fra alle Sider paatræves og ere ønskelige, og som vistnok heller ikke fra nogen Side vil møde nogen Modstand. Jeg har endnu en Bemærkning tilbage til den ærede Ordfører, og det er angaaende en Ytring i hans Betænkning. Den ærede Ordfører siger paa den anden Side i Betænkningen, at det er en Mislighed, at der fremkaldes Evangsauktioner af Sagførere for at faa det Sælær, som Udlæg og Auktion særlig over fast Ejendom medfører for vedkommende juridiske Konsulent. Den ærede Ordfører har ikke anført nogen Begrundelse ved Eksempler for denne Infimuation, som han saaledes har fremst i sin Betænkning, for hvis Indhold jo han, som jeg maa antage, i saa Henseende staar til Ansvar. Man kan vistnok, hvad jeg i høj Grad er, være enig i, at Sagførerloven af 26de Maj 1868 er meget uheldig, og jeg tog allerede den Gang, den forhandlede, skønt jeg ikke var Medlem af Tinget, Ordet mod denne Ordning i et lille Skrift, og paaviste, hvilke Følger den havde haft andet Steds under andre Retsforfatninger, og advarede mod at vedtage den, idet jeg gik ud fra, at den vilde have lignende Følger her i Landet, hvad der jo ogsaa har viist sig. Men hvor meget man kunde være imod denne Ordning af Sagførervirksomheden, som sandt Sted ved Loven af 26de Maj 1868, tror jeg dog, at man let kan være enig om, at vil man raade Bod derpaa, hvad jeg anser for ønskeligt, maa det være ved at ordne Sagførervirksomheden paa en anden Maade og forandre de Bestemmelser i Loven af 1868, som have viist sig uheldige; men det forekommer mig rigtignok at være at gaa en underlig Vej, at ville raade